

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **86** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА № Р-22221417008328-091-001/06.08.2018 г., в частта, в която е потвърден с Решение № 1717/05.11.2018 г. на директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, с който са установени задължения за ДДС за м. 01.2016 г. и за м. 04.2016 г. в общ размер на 30 611,71 лв., от които 23 972,98 лв. главница и лихви в размер на 6 638,73 лв.

В жалбата е посочено, че РА е незаконосъобразен, издаден в противоречие на материалния и процесуалния закон. Моли се да бъде отменен. Претендират се разноси в производството.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И. и адв. С., които поддържат подадената жалба и молят същата да бъде уважена. Претендират разноси.

Ответникът – директорът на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП – в съдебно заседание се представлява от юрк. Т. и юрк. Т., които оспорва подадената жалба и молят същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендират юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като се запозна с доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221417008328-020-001 от 29.11.2017 г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 18.12.2017 г., издадена от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на

НАП-С., е възложена ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за период от 01.01.2016 г. до 31.10.2017 г.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от датата на връчване, тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 18.03.2018 г. Срокът за извършване на ревизията е продължен до 18.05.2018 г. със ЗИЗВР №Р-22221417008328-020-002 от 16.03.2018 г., издадена от органа, издал първоначалната ЗВР. С. Т. К. е определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221417008328-092-001 от 11.06.2018 г., връчен на деклариращия електронен адрес на 02.07.2018 г. Дружеството е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и срещу издадения РД е постъпило писмено възражение, заведено с вх.

№1453-00-5537 от 13.07.2018 г. Същото е обсъдено от органите по приходите като процесуално допустимо, но по същество е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22221417008328-091-001/06.08.2018 г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С. – орган, възложил ревизията и Д. Д. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 16.08.2018 г.

Като краен резултат от проведеното ревизионно производство с оспорвания РА на дружеството е установен ДДС за внасяне за данъчни периоди м. 01.2016 г. и м. 04.2016 г. в размер на 30 611,71 лв., от които 23 972,98 лв. главница и лихви в размер на 6 638,73 лв. Корекцията произтича от непризнатото право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в размер на 23 972,98 лв. по фактури, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК] през данъчни периоди м. 01.2016 г. и м. 04.2016 г.

Процесната ревизия е първа за посочените периоди и вид задължение.

В хода на ревизията, с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното дружество и обезпечаване на необходимите доказателства са извършени редица процесуални действия, които са подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с изх. №Р-22221417008328-040-001/12.02.2018 г., в отговор на което на 27.02.2018 г. от [фирма] са представени доказателства, подробно описани в РД.

Органите по приходите са установили, че през ревизиращия период дейността на дружеството е била отдавана под наем на логистичен център, находящ се на адрес [населено място], Околовръстен път №414.

На 16.05.2018 г. е извършено посещение на деклариращия адрес за кореспонденция, където са прегледани първични счетоводни документи и регистри, удостоверено с Протокол обр. Кд-73 №1222460.

На основание чл. 45 от ДОПК са инициирани и насрещни проверки на основни доставчици на дружеството, [фирма] и [фирма] с ЕИК[ЕИК], и са направени справки за относими за тях обстоятелства по данни от информационната система на НАП.

След анализ на събраните в хода на ревизионното производство доказателства, органите по приходите са констатирали обстоятелства, водещи до отказ на право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 от ЗДДС по фактури, издадени от [фирма].

Резултатите от извършената насрещна проверка на [фирма] са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22220418035832-141-001 от 28.03.2018 г. Съгласно констатациите на същия, изготвеното ИПДПОЗЛ с изх. №П-22220418035832-040-001 от 16.02.2018 г. е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. От [фирма] не са представени изисканите документи и писмени обяснения. Предмет на изследване е доставката на осветителни тела, плочки, кашпи, бои, ел. крушки и др. В хода на проверката от органите по приходите е констатирано, че процесните фактури са отразени в отчетните регистри по ЗДДС на доставчика, като издадени на ревизираното дружество.

Органите по приходите са направили справки за относими за доставчика обстоятелства по данни от информационната система на НАП. Установено е, че [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 27.10.1998 г., като на 28.09.2016 г. е deregистрирано по инициатива на орган по приходите, при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Отбелязано е също, че дружеството има предходна регистрация по ЗДДС за периода от 13.01.1998 г. до 28.05.1997 г.

За периода на фактуриране на горе цитираните доставки в [фирма] има назначени лица на трудов договор на длъжности „монтажник мебели от дърво“, „технически сътрудник“, „чистач“, „технически изпълнител“.

От подадената годишна данъчна декларация по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, ревизиращите са установили, че за финансовата 2016 г. доставчикът декларира като основна дейност търговия на дребно с мебели и други стоки за бита. Проследени са декларираните покупки в дневниците към подадените справки-декларации за периодите, в които са декларираните доставки към ревизираното дружество и е установено, че за м. 01.2016 г. фигурират единствено получени комунални услуги от [фирма] и [фирма], а за следващите данъчни периоди от м. 02.2016 г. до м. 04.2016 г. не са отразени никакви получени доставки. При прегледа на данните от ИС на НАП за декларираните вътреобщностни придобивания /ВОП/, е констатирано, че доставчикът е декларирал получени доставки от дружества от Х. и Италия през м. 01.2015 г. с данъчна основа на покупките общо в размер на 2 674,93 лв., а декларираните продажби, година по-късно /м. 01.2016 г. и м. 04.2016 г./ към ревизираното дружество са фактурирани с данъчна основа общо в размер на 119 864,93 лв. Органите по приходите са отразили също, че за периодите в обхвата на ревизията дружеството е извършвало и продажби към друг контрагент на значителна стойност. В резултат на това е формиран извод, че доставчикът няма реален предходен доставчик на стоки.

По отношение на спорния доставчик, от страна на ревизираното лице са представени копия на издадените към него фактури, към които са приложени искания за изписване от „централен склад“, без да е отразен адрес на същия. Предмет на доставките са стоки – осветителни тела, големи количества керамични плочки, кашпи, бои, електрически крушки и др. Посочено е, че исканията съдържат подписи на „предал“ и „получил“, без да са упоменати имена на лица, които съответно са предали и получили стоките. Не е предоставена информация за чия сметка и по какъв начин са транспортирани стоките, както и в кои обекти са вложени същите. Относно

разплащанията по доставките са представени споразумения за прихващания.

При така установената фактическа обстановка, органите по приходите са приели, че в хода на ревизията не са представени достатъчно убедителни доказателства, удостоверяващи реалността на доставките на стоки по фактурите, издадени от [фирма]. Изводът е обоснован с липсата на доказателства, че доставчиците са разполагали със стоки от посочения вид и количество, за да извършат доставки към ревизираното лице. Не са представени и транспортни документи /пътни листа, товарителници/ и фактури, удостоверяващи извършен транспорт, както и доказателства за мястото на съхранение на стоките. Ревизиращите не са могли да установят и от своя страна [фирма] къде е вложил спорните стоки.

Поради това, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 от ЗДДС, на жалбоподателя е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, за данъчни периоди м. 01.2016 г. и м. 04.2016 г. в размер на 23 972,98 лв.

По делото е изслушано и прието без оспорване от страните заключение на СИЕ, което съдът кредитира като безпристрастно и обективно дадено. Вещото лице е направило анализ на приложените по делото документи и след извършената проверка по предоставената му аналитична информация от счетоводителя на [фирма] г-жа А., е констатирало следното:

При преглед на приложените в доказателствата по делото фактури, допълнително представените на експертизата копия на фактури, извлечения от счетоводния регистър на [фирма] по сметка 401 Доставчици –аналитично по доставчици, както и приложеното по делото извлечение от склад към 31.12.2015 г., се установява, произходът на стоките, посочени като налични в кориците на делото - Извадка – Справка от счетоводния софтуер собственост на Л. А. за складова наличност на [фирма] към 31.12.2015 г.

Складовата наличност към 31.12.2015 г. е в размер на 981 306,20 лв.

При преглед на предоставената от г-жа А. Оборотна ведомост за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. и Баланс на дружеството за 2015 г., се установява, че дебитното салдо по сметка 304 Стоки по оборотна ведомост към 31.12.2015 г. е 981 485,46 лв., разликата между стойността по извлечението от склад и тези по оборотна ведомост е 179,26 лв., която сума е незначителна. На позиция 03130 Продукция и стоки от предоставения статистически отчет Баланс за 2015 г. на [фирма] за 2015 г. са посочени 981 х. лв.

От прегледа на документите, предоставени от г-жа А., се потвърждава, че фактурираните от [фирма] стоки по процесните фактури са закупени от дружеството и съгласно извлечението от складовата програма, са били налични към датата на издаване на процесните фактури.

Съгласно действащото законодателство, дружествата не са задължени да декларират складовите си наличности пред НАП по видове материали, но сумарният ред на складовата наличност съвпада с тази посочена в Баланса на дружеството за 2015 г.

По делото са разпитани като свидетели Н. С. Н., управител на дружеството-жалбоподател, и Л. И. А., която е била счетоводител на [фирма] от 2005 г. до 2016 г. Съдът кредитира свидетелските показания, като непротиворечиви и обективни.

От разпита на свидетеля Н. е установява следното:

Дружеството-жалбоподател - „Ви Еф Л.“ притежава сгради, складови помещения и административни площи, които сформират логистичен център „Б.“ в К., намиращ се

на „Околовръстен път“ № 414. В края на 2015 г. е взето решение да бъде направен освежителен ремонт и ремонти, които да обособят конкретни помещения за наемане от клиенти, които желаят техни територии и пространства да се намират на територията на логистичния център. За целта са били нужни материали – плочки, бои и друг тип строителни материали и „Контракт гама“ е дружество, което съхранявало стоки на територията на логистичния център. Това е складова база, която се предоставя в полза на трети лица, които искат компанията им да организира дейността си по-ефективно и целесъобразно. [фирма] държали тези стоки доста дълго време на територията на базата. Управителят се свързал с Л. А., да попита дали стоките са за продажба и дали може да бъде сключена сделка. Направили среща на територията на логистичен център „Б.“ – К., да огледат стоката и тя да бъде закупена. Стоките отговаряли на това, което е нужно. Огледът бил извършен съвместно с Л. А., която била контактното лице във фирмата „Контракт гама“. След като установили, че може да бъде сключена сделка, задействали процедура, при която дадена стока се освобождава от склада и се предава на дружеството, т.е. искане за изписване на стоката. След като потвърдили количеството и стоките, предмет на доставка, двете страни подписали искане за изписване на стока, да се освободи като наличност в базата на [фирма] и да се прехвърли в собственост на дружеството-жалбоподател. Управителят на дружеството-жалбоподател и Л. А. подписали документите. Купени били плочки, бои и други материали. Към онова време [фирма] били водещ вносител на италиански продукти, които добре пасвали на интериора на сградата на дружеството-жалбоподател. На територията на обекта в терминал 1 и терминал 3 били вложени тези материали. Ревизиращите органи посетили обектите. Управителят- св. Н. не присъствал на тази среща. Органите по приходите преминали през рецепция, стълбище и административни площи, като им било показано къде точно са вложени материалите.

Представените по делото искане № 1756/10.01.2016 г., искане № 1759/25.01.2016 г., искане №1761/29.01.2016 г., искане № 1763/31.01.2016 г., искане №1765/15.04.2016 г. и искане №1767/26.04.2016 г. носят подписа на св. Н. като получател, което същият потвърди в съдебно заседание.

От показанията на свидетелката А. се установява следното:

Същата работила като счетоводител през периода от 2005г. до 2016г. в дружеството [фирма]. Дружеството се е занимавало с търговия на стоки и интериорен дизайн. Търговската дейност се осъществявала предимно като внос на различни стоки за обзавеждане и проектиране на интериорен дизайн. Внасяли се настилки, паркетни мебели, осветителни тела, и съответно се реализирали на нашия пазар. Дружеството [фирма] към 2015г. и 2016г. притежавало складова наличност на този род стоки. Това било отразено в годишните финансови отчети, които са подавани до 31.03 на следващата година. През 2016г. двете дружества - [фирма] и [фирма], имали търговски взаимоотношения. Г-н Н. купувал стоки от [фирма]. От януари до април 2016г. имали взаимоотношения, издадени били няколко фактури за покупка на стоки. Тя била упълномощена от управителят на [фирма], г-н И. А., за извършване на счетоводно обслужване на дружеството пред всички институции. Стоките, които били предмет на продажба на [фирма], били съхранявани в складовата база в [населено място], на Околовръстен път № 414. Там се намирала и съхранявала стоката, която била в наличност. [фирма] осъществявало своята дейност на територията на същия този плац. Господин Н. ѝ се обадил лично, тъй като тя била

упълномощена да извършва действия по представителство на [фирма] и поискал да види наличната стока. Заедно отишли до склада и разгледали наличностите. Той харесал стоката, тъй като се съхранявали при добри условия. Уточнили към какво проявява интерес. Уточнили покупко - продажбата с издаване на фактура от страна на „Контракт гама“.

Счетоводния софтуер имал модул „склад“, чрез който счетоводителят можел да изпише излизането на стоката от склада и предаването на купувача като се изготвял документ - искане. Когато фирмата „Контракт Гама“ купувала стока, чрез фактурата се заприходявала в същия модул постъпването на тази стока. С това искане била предадена стоката без рекламация от страна на купувача. Не били съставяни приемо - предавателни протоколи. Г-жа А. подписала исканията. Стоките били приети на територията на склада от купувача.

Същата потвърждава, че подписът в искане № 1756/10.01.2016 г., искане № 1759/25.01.2016 г., искане №1761/29.01.2016 г., искане № 1763/31.01.2016 г., искане №1765/15.04.2016 г. и искане №1767/26.04.2016 г. срещу предал стоката е неин. Сочи, че произходът на стоките, които били предмет на продажбата е различен. Стоките били доставяни от производители от Б., Италия и Германия. Имало и стоки от български производители. Всички стоки, които са закупувани от [фирма], били закупувани с фактури. Част от залежалата стока, която била купувана преди въвеждането на системата ИНТРАСТАТ, се документирала чрез митнически декларации и фактури за покупко - продажби. Дружеството [фирма], след това [фирма] е юридическо лице на пазара от 1997г. и цялата наличност на стоката представлявала натрупване от непродадени стоки. Стоките, които били закупени от [фирма], били придобити от „Контракт гама“ през различни периоди от време. Модулът „склад“ позволявал, когато се посочи конкретната стока да се види с какъв документ е закупена стоката и заприходена. След сделката „Контракт гама“ продължило да има складова наличност. През 08 месец 2018 година г-н Н. я потърсил по повод ревизионното производство и я помолил да съдейства и да представи документи. Пред него тя представила извлечение за складовата наличност, което включва наличните артикули, включително и тези, които жалбоподателят е купувал. Представила и самите фактури, с които [фирма] е купувала стоката. А. разполагала с копия от исканията през 2018г., но оригиналите не били при нея.

Представените по делото извадки от счетоводен софтуер са представени от свидетелката. Тя завершила и сложила подпис на стр. 285 и стр. 254. Тя завершила и разпечатките на фактурите от стр. 286 до стр. 360. Нейното пълномощно е изтекло през 2016г. и след това нямала информация какво се е случило.

Изтъква, че в хода на ревизията на [фирма] никой не я е търсил, за да представи тези документи. Г-н Н. я потърсил, за да поиска съдействие

през месец 08.2018 г. Към този момента свидетелката не е работела в [фирма].

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване пред съда акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

След служебна проверка на основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът констатира, че оспореният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на 119, ал. 2 от ДОПК.

По делото е представена Заповед № ЗЦУ-ОПР-42/19.12.2017 г. на изпълнителния директор на НАП, с която Е. С. П., заместник-директор на дирекция ОДОП-С. е оправомощена да изпълнява правомощията на директор на дирекция ОДОП-С., включително и тези по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, при отсъствие на титуляра Н. К. К. поради ползване на законоустановен отпуск, командировка или друга уважителна причина. Представена е Заповед № 9634/29.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, с която на Н. К. К. е разрешено ползването на отпуск за периода 31.10.2018-05.11.2018 г., включително. Съдът приема, че решението, с което е потвърден РА в частта на установените задължения по ЗДДС за м. 01.2016 г. и м. 04.2016 г. е издадено от компетентен орган – Е. П., надлежно оправомощена да изпълнява функциите на директор на дирекция ОДОП-С. в отсъствието на титуляра. Неоснователно е направеното в жалбата, както и в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя, възражение за нищожност на издаденото решение, поради липса на материална компетентност на лицето, подписало решението. Твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че в Заповед № ЗЦУ-ОПР-42/19.12.2017 г. са посочени като заместващи директора на дирекция ОДОП-С. при негово отсъствие Е. С. и Ж. Б., поради което не е възможно да се установи кое е лицето, подписало издаденото решение за директор на дирекция ОДОП-С., е необосновано. Видно от съдържанието на заповедта, Е. С. е оправомощена за изпълнява функциите на директор на дирекция ОДОП-С. при отсъствие на титуляра. В заповедта е посочено, че при отсъствие на титуляра Н. К., както и на Е. С., функциите на директор на дирекция ОДОП-С. следва да се изпълняват от Ж. Б.. По делото не са представени доказателства за отсъствие на Е. С. на датата на издаване на Решение № 1717, а именно 05.11.2018 г. Налична е заповед само за разрешен годишен отпуск, ползван от Н. К.. Съдът приема, че лицето,

подписало решението, е Е. С., предвид цитираните по-горе заповеди. Фактът, че това не е изрично посочено в оспореното решение не води до неговата нищожност, предвид наличните по делото заповеди за компетентност.

Спазена е законоустановената форма на РА, съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 1 от ДОПК.

При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Направеното в жалбата възражение досежно законосъобразността връчване на искане за представяне на документи от [фирма], съдът приема за неоснователно.

По делото е представен Протокол № 0807474/20.02.2018 г. за извършено посещение по седалището и адреса на управление на дружеството, както и на адреса по чл. 8 от ДОПК, като е посочено, че не е открит управителят на дружеството, нито упълномощено лице за контакт. Представен е и Протокол № 0807476/28.02.2018 г. за извършено повторно посещение по седалище и адрес на управление, както и на адреса по чл. 8 от ДОПК, като е посочено, че не е открит управителят на дружеството, нито упълномощено лице за контакт.

След служебно извършена справка в Търговския регистър, съдът констатира, че към момента на връчване на искането адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 12. е седалище и адрес на управление на дружеството. Седалището и адресът на управление на дружеството не са променяни.

След служебно извършена справка в Търговския регистър съдът констатира, че посоченият адрес за кореспонденция от 06.08.2015 г. е [населено място], ж.к „О. купел 1“, [жилищен адрес]. Промяна в адреса на кореспонденция е вписана на 16.03.2018 г., като същият е: [населено място], ул. „О. № 11“, ет. 2, ап. 4. Тази промяна обаче е вписана след момента на връчване на изготвеното искане за представяне на документи от [фирма] и съставянето на протоколите за посещения на адреса.

Не се констатират и нарушения от съществен характер, при изготвяне и поставяне на съобщение № П-22220418035832-С32-001/28.02.2018 по реда на чл. 32 ал.4 от ДОПК. Същото е публикувано и в Интернет и е изпратено на обявените електронни адреси на дружеството: [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#). След служебно извършена справка с търговския регистър съдът констатира, че към момента на връчване на съобщението посочените от дружеството електронни адреси са били [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#). Електронният адрес е променен на [\[електронна поща\]](#), като промяната е вписана на 16.03.2018 г., след момента на изпращане на съобщението.

На основание чл. 32, ал. 5 от ДОПК, съобщението е изпратено на адреса за кореспонденция: [населено място], ж.к „О. купел 1“, [жилищен адрес] като обратната разписка е върната с отбелязване „сменен адрес“. Съобщението е изпратено и на адреса по чл. 8 от ДОПК, като обратната разписка е върната с отбелязване „непознат на адреса“. Както вече беше посочено, това са актуалните адреси, според справката от търговския регистър.

Съставен е и Протокол № 0807491/28.03.2018 г., с който е установено, че от дружеството не са представени документи в ТД на НАП-С..

Съдът приема, че при извършената насрещна проверка не е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като е изчерпан законоустановеният ред за връчване на изготвеното искане за представяне на документи до [фирма].

По материалната законосъобразност на оспорения РА:

Съгласно чл. 68 от ЗДДС, във връзка с чл. 71 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит на получателя по облагаема доставка, се признава, когато са налице следните предпоставки: лицето да притежава данъчен документ, отговарящ на изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред, по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, и реално осъществена доставка на тези стоки или услуги. За да бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит, следва да бъде налице реална доставка на стоки или услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Понятието "доставка на стоки" по смисъла на чл. 14, пар. 1 от Директива 2006/112/ЕО не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещ от определено лице, което овластява друго лице с цел да се разпорежда фактически с нея като собственик. Дали това овластяване е резултат на прехвърляне на собственост или на учредяване на вещно право или е резултат на предаване на стоката от името и за сметка на доставчика като лице, което само я държи или я владее или което действа като комисионер (арг. от чл. 14, § 2, б. в) от Директивата) или на прехвърляне на рисковете и ползите по повод стоката без фактическото ѝ предоставяне в държане, е въпрос на конкретния механизъм на всяка от спорните доставки, така както е претендиран от субектите по сделката или се установява от съвкупната преценка на релевантните доказателства за всяка конкретна операция. Респ. липсата на доставка е основание да се откаже право на приспадане на ДК поради нарушение на основни принципи на системата на ДДС – наличие на реална икономическа дейност и данъчен неутралитет, който

цели да освободи от данъчна тежест всички реални икономически дейности.

Според легалното определение на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Законодателят изисква процесът да е завършен и съответно това се установява с доказателства, от които да може да се установи, че собствеността на стоката е реално прехвърлена.

В конкретния случай, се касае за доставка на стоки. Доказването на реалността на извършените доставки е в тежест на ревизираното лице, съгласно чл. 154, ал. 1 от ГПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, както и съобразно практиката на СЕС - т. 37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело С-78/12 "Е.-К" - лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това.

Вярно е, че в хода на ревизионното производство от дружеството-доставчик не са представени никакви доказателства след изпратените от приходните органи искания, тъй като на известните адреси не са открити негови представители. Такива обаче са представени в хода на съдебното производство - счетоводни документи, както и доказателства за складова наличност, поради което и на основание чл. 160, ал. 4 от ДОПК, съдът следва да ги кредитира при разглеждането на оспорения РА по същество.

Дружеството-жалбоподател притежава фактури, отговарящи на изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС. То е получател по облагаема доставка, което се доказва от представените счетоводни документи, както и от разпита на свидетелите Н. и А..

По делото е изслушано и прието без оспорване и заключение на СИЕ, от което се установява, че към момента на осъществяване на процесните доставки, дружеството-доставчик е разполагало със складова наличност на фактурираните стоки. От ответника в производството не са ангажирани доказателства, опровергаващи констатациите, направени от вещото лице.

Необоснован е изводът на ревизиращите органи, че не са представени доказателства по какъв начин е осъществен транспортът на процесните стоки. От показанията на свидетелите Н. и А. се установява, че дружеството-жалбоподател притежава сгради, складови помещения и административни площи, които сформират логистичен център „Б.“ в К., намиращ се на „Околовръстен път“ № 414. В този логистичен център доставчикът [фирма] е държало процесните стоки. В хода на съдебното производство са представени искания за изписване от склад на фактурираните стоки, които са подписани за приел от управителя на

дружеството-жалбоподател, а за предал от Л. А., в качеството ѝ на пълномощник на законния представител на дружеството-доставчик. Тяхната автентичност не е оспорена от ответника от една страна, а от друга- самите лица, които са я подписали в съдебно заседание потвърждават автентичността на положените от тях подписи. Следователно, нужда от транспорт на процесните стоки не е възниквала, поради което такъв не е осъществен, т.е. документи, удостоверяващи подобно обстоятелство не са изготвени и не следва да се търсят.

В случая процесните стоки представляват родово определени вещи. По аргумент от чл. 186а от ЗЗД, собствеността върху родово определените вещи преминава върху купувача в момента на предаването им за транспортиране, тъй като тогава те биват индивидуализирани. Не е спорно, че дружеството-жалбоподател и дружеството-доставчик към момента на осъществяване на процесните доставки са извършвали дейността си на територията на една и съща база. Съдът приема, че исканията за изписване от склада на доставчика на описаните в спорните фактури стоки, подписани от управителя на дружеството-жалбоподател и пълномощник на дружеството-доставчик, доказват предаването на процесните стоки и тяхното приемане от дружеството-жалбоподател, т.е. преминаването на собствеността върху тях от дружеството-доставчик в дружеството-жалбоподател. Определящо за преценката на реалността на доставки на стоки е фактическото преминаване на собствеността от доставчика в получателя, което в случая е налице, т. е. спорните доставки са реално извършени.

В процесното решение е посочено, че част от документирани услуги, за които [фирма] е осигурило материалите, съвпадат със стоките, за които ревизираното лице претендира, че са доставени от [фирма]. Съдът намира, че този извод не се базира на убедителни доказателства, доколкото се касае за родово определени вещи, чиято индивидуализация по признаци, които да сочат точните им характеристики не може да се направи. Задълженията за родово определени престации не са означени с индивидуално определени белези, а с белези, показващи принадлежността им към определена категория.

Осъществяването на доставките и използването на стоките в случая от получателя за неговите облагаеми доставки, респ. във връзка с осъществяваната независима икономическа дейност, са основните две предпоставки, които следва да са налице, за да се признае правото на приспадане на ДДС /т. 33 от решението на СЕС от 6 декември 2012 по дело С-285/11, Б./. Лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това /виж т. 44 от

определение на СЕС от 15 юли 2015 по дело С-123/14, Италес/. Въпросът дали дължимият ДДС за предходни или последващи продажби на определени стоки е бил внесен или не в държавния бюджет, е без значение за правото на данъчнозадълженото лице да приспадне платения по получени доставки ДДС /т. 28 от решението на СЕС по делото Б.. Същото се отнася и до непредставянето от страна на доставчиците на доказателства за произход на доставените стоки / решение от 21 юни 2012 г. по дело М. и D., С-80/11 и С-142/11/. Тъй като отказът да се признае право на приспадане, представлява изключение от основния принцип, какъвто се явява това право, то за да бъде потвърден от съда този отказ, компетентният орган по приходите трябва надлежно да установи обективните данни, въз основа на които може да се заключи, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре или надолу по веригата от доставки /решение по дело М. и D., посочено по-горе, т. 49/.

Изводите на органа по приходите в тази насока бяха опровергани в хода на съдебното производство.

С оглед изложеното, съдът приема, че са налице предпоставките по чл. 68 от ЗДДС, във връзка с чл. 71 от ЗДДС и дружеството-жалбоподател е упражнило правомерно право на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури. Издаденият РА, потвърден с решение на директора на дирекция ОДОП, е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора на жалбоподателя на основание чл. 161 от ДОПК се дължат разноски в производството, съобразно представения списък на разноските и доказателства за тяхното заплащане в размер на 2 400 лв., от които 1 550 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, 50 лв. заплатена държавна такса, 800 лв. платен депозит за възнаграждение на вещото лице. Претендираните разноски от 1 250 лв. за осъществено процесуално представителство в хода на административното производство не следва да бъдат присъждани. Съдът се произнася само относно разноските, направени в съдебното производство.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] РА № Р-22221417008328-091-001/06.08.2018 г., в частта, в която е потвърден с

Решение № 1717/05.11.2018 г. на директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, с който са установени задължения за ДДС за м. 01.2016 г. и за м. 04.2016 г. в общ размер на 30 611,71 лв., от които 23 972,98 лв. главница и лихви в размер на 6 638,73 лв.

ОСЪЖДА дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП да заплати на „Ви еф лоджистикс“ с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата от 2 400 лв. /две хиляди и четиристотин/, представляваща разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: